

ZARZĄDZENIE

Dnia 11 maja 2023 r.

Na podstawie art. 80 § 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych - odmówić przyjęcia wniosku o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej M.D. - sędzi Sądu Rejonowego w W., złożonego przez adw. A.D., z uwagi na brak legitymacji po stronie wnioskodawczyni A.D.1 do wystąpienia z przedmiotowym wnioskiem.

UZASADNIENIE

W dniu 24 września 2021 r. do Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej wpłynął wniosek o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej M.D. - sędzi Sądu Rejonowego w W., złożony przez adw. A.D., działającego jako pełnomocnik wnioskodawczyni A.D.1

Z treści wniosku adw. A.D. wynikało, że wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi M.D. umożliwi A.D.1, ochronę praw w postępowaniu karnym, w związku z popełnieniem przez sędzię M.D. przestępstw z art. 231 § 1 k.k.

Należy zważyć, co następuje.

Wniosek o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędzi M.D., złożony przez adw. A.D. nie spełnia warunków do merytorycznego rozpoznania.

Jak stanowi art. 80 § 2b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych - jeżeli wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej nie odpowiada warunkom formalnym pisma procesowego określonym w Kodeksie postępowania karnego lub jest oczywiście bezzasadny, prezes sądu dyscyplinarnego odmawia jego przyjęcia.

Zgodnie natomiast z treścią art. 13 k.p.k. uzyskanie zezwolenia władzy, od którego ustawa uzależnia ściganie, należy do oskarżyciela.

Wbrew twierdzeniom wnioskodawcy, nie jest tak, że jak wynika z treści wniosku, to pozytywnie rozpoznany wniosek o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, umożliwia złożenie do sądu prywatnego aktu oskarżenia. Podstawowym obowiązkiem wnioskodawcy w postępowaniu immunitetowym jest bowiem wykazanie legitymacji koniecznej dla rozpoznania wniosku. Biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy, powyższe nie byłoby możliwe do udowodnienia bez uprzedniego złożenia aktu oskarżenia. Występki z art. 231 k.k. ścigane są z oskarżenia publicznego. W przypadku przestępstwa, o którym mowa udowodnienie posiadania statusu oskarżyciela posiłkowego lub subsydiarnego wymaga przedłożenia odpisu aktu oskarżenia. Zatem możliwość uruchomienia procedury immunitetowej wymaga udokumentowania dokonania jednej z tych czynności.

Z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, jak również z samej treści wniosku wynika, że A.D.1 nie przysługuje formalnie status oskarżyciela, którego nabycie uprawnia dopiero do wystąpienia z wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej.

Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, wobec nieudowodnienia przez pełnomocnika A.D.1 - adw. A.D., że posiada ona status oskarżyciela, należało odmówić jego przyjęcia.

